

af Hovedet og lagt Haanden op for Øjnene, mens han lyttede til den allerede fjerne Lyd af det lange Mennesketog, der syngende drog hjemad mod Skibberup.

De sidste Toner døde hen. Han var alene.

Rundt om ham strakte sig den ørkenstille Jord. Over hans Hoved løftede sig den mægtige Himmelkuppel med blege, fjerntlysende Stjerner. Ubønhørlig tavs hvilede Naturen som i en Forstening.

Han havde en Følelse, som om han med ét var bleven lukket ude af et lysende Paradis Han vendte tøvende Øjnene ind imod Vejlbj og skimtede i det fjerne den højtragende Præstegaards-park, der tegnede sig som en mørk, truende Skybanke mod Horisontens sidste svage Lysskær Der ventede ham nu Opgørelsen, Kampen, Bannlysningen!

Han gik et Par Skridt fremad men følte sig saa mat og tung, at han maatte sætte sig paa en stor Sten, der laa ved Siden af Stien. Den Beklemthed, han hele Aftenen med Vold havde kuert og holdt nede, fik nu her i Ensomheden Overmagten og kastede sig over ham som et løsluppet Rovdyr.

Det var ikke, fordi han nu fortrød, hvad han